

Dos d'un mateix ventre i cada u d'un temple

Això diuen que era un matrimoni que vivia en una heretat, als afores del poble, amb els seus dos fills bessons.

Un fill era alegre i optimista, de molt bon clim, que no veia maldat en res, tot li semblava bo i a tot s'aconformava; l'altre fill, en canvi, era de caràcter tan triat, gemegós i ple d'enrònies que res no li pareixia bé.

I va passar que s'acostava el dia de l'aniversari de tots dos, i el matrimoni no sabia què regalar-los. Bé: no sabien què regalar-li al fill gemegós, perquè no era fàcil encertar-li el regal tan aïnes. Després de molt de pegar-li voltes al nano, i veent que s'acostava el dia de l'aniversari i encara ho tenien tot en bajoqueta, el marit li va proposar a la muller que s'ho gastaren tot en un bon rellotge d'or per al fill ple d'enrònies.

–És molt bon regal, que tots no tenen un rellotge d'or! Podrà lluir-lo i sentir-se important... –va raonar el marit.

La dona va replicar-li que si s'ho gastaven tot en el rellotge, a l'altre fill, què li regalarien?

–A ell igual li fa tot, qualsevol cosa li pareixerà bé. Trompa i cordonera que li compràrem, ja el faríem prou content! Ja m'ho pensaré, què li dic per cabdellar-lo.

El dia de l'aniversari el pare havia estat pel matí femant un bancal, i a la vora d'una figuera li havia quedat per escampar un cabàs de bonyigues d'haca. En acabant de dinar, li regalaren al fill gemegós el magnífic rellotge d'or. Llavors el pare li va dir a

l'altre fill, pensat i fet, al vol:

–El teu regal, te l'hem deixat vora la figuera...

Al cap d'una estona els dos germans es trobaren. El gemegós seia en un rebanc, capcatxo i capficat.

El germà feliç li va dir:

–Xe, quin rellotge d'or! Això és un regal de categoria! Estaràs content!

–Content? –va protestar el gemegós– Per què hauria d'estar content? Quan me'l voran, de seguida hi haurà qui voldrà furtrar-me'l. Podrien tallar-me la mà i tot! O matar-me d'una ganivetada! I si no me'l furten, estaré sempre mirant l'hora, adonant-me que el temps passa i que em faig vell i que vindrà la mort... Només patiments i preocupacions, puc esperar d'este maleït rellotge... En quina mala hora me l'han regalat!

El germà a qui tot li semblava bo no va comprendre tanta angoixa i es va alçar de muscles. En això que el germà gemegós li va preguntar:

–I a tu, que t'han regalat?

L'altre va traure un somris enorme i exultant i va anunciar, més ample que un palloc:

–Un cavall!

–Un cavall? –va fer el germà i mentre guaitava arreu per trobar-lo– I on el tens?

I el germà alegre i optimista va dir:

–Lligat estava vora la figuera, però deu haver-se'n dessoltat i ha fugit. Ho sé perquè he vist el muntó de les bonyigues que ha deixat. Si vol, ja tornarà...

Transcripció de Toni Cucarella

